

4. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi Joh. 16: 5 - 14

Meidän Vapahtajamme osoittaa tämän päivän evankeliumissa opetuslapsillensa **hyödytyksen kuolemastansa ja poismenostansa taivaallisen Isänsä tykö**. Opetuslasten sydämet olivat täynnä murhetta, kun he olivat kuulleet, että heidän uskollinen ystävänsä, jonka seurassa he olivat olleet niin tyytyväisiä ja autuaita, tulisi eroamaan heistä. Mutta Jeesus osoittaa tässä kanssapuheessa, että heidän olisi pitänyt iloita Hänen poismenostansa, erityisesti kun heillä tulisi olemaan siitä sekin suuri hyödytys, että **heille lähetettäisiin Lohduttaja Pyhä Henki, joka muistuttaisi heille kaikki, mitä Jeesus oli sanonut heille**, ja kirkastaisi Hänet heidän sydämilleen, niin että he tulisivat yhä enemmän kiinnitetyiksi Häneen ja heidät varustettaisiin taidolla ja lahjoilla, joita he tarvitsivat kantaaksensa todistusta Hänen armostaan maailmalle.

Tästä Lohduttajasta Jeesus todisti, ettei Hän ainoastaan tulisi heille, vaan myös voimallisesti tekisi työtä ihmisten sydämissä ja ohjaisi heidän todistustansa jumalallisella voimallaan. ” **Hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.**” sanoo Jeesus. Sentähden tahdomme nyt tutkistella

Pyhän Hengen armo vaikutuksia ihmisten sydämissä

On täysin käsittämätön ja palvoen ihmeteltävä armo, että Pyhä Henki Jeesuksen kalliin sovinnon tähden tahtoo niin syvälle alentua meidän langenneitten ihmisten tykö, että Hän armoinsensa tekee työtä erikseen jokaisen ihmisen sydämessä, vaikkakin Hän kohtaa monien joukossa paljon vastustusta ja vastahakoisuutta. Mutta tässä onkin todistus ihmisten syvästä turmeluksesta ja suuresta kykenemättömyydestä saada itse jotakin aikaan heidän todelliseksi kääntymisekseen, ellei voimaa kääntyä lahjoiteta heille ylhäältä. Oli suurta ja käsittämätöntä, että Jumalan oma Poika syntisten sijassa tahtoi kärsiä syntisten rangaistuksen; mutta yhtä suurena meidän on pidettävä sitä rakkautta, että meidän Vapahtajamme tähän päivään asti on väsymätön

4. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

Henkensä kautta kirkastamaan itsensä meille ja tekemään meidän sydämemme levottomiksi siihen asti, että me näemme itsemme kadotetuiksi ilman Häntä ja etsimme armoa Hänen veressään. Tämä on hyvän Jumalan Hengen tarkoitus jokaisen ihmisen suhteen, minkä Hän myös toimittaa, ellei ihminen tahallisesti asetu vastaanseisomaan Häntä.

Kun me Jumalan Hengen armon kautta oikein heräämme ja tulemme murehtivaisiksi sielumme autuudesta, niin Hän osoittaa meille, että meidän suurin ja pääsyntimme on se, ettemme ole uskoneet Vapahtajan päälle ja että kaikki hätämme ja onnettomuutemme ajassa ja iankaikkisuudessa johtuu yksin siitä, ettei meillä ole Jeesusta eikä tämän seurauksena myöskään elämää, vaan olemme Jumalan vihan alaiset. Toisinaan tulee ihmisen omatunto levottomaksi Herran armon vaikutuksesta, hän saa elävän muistutuksen edessään olevasta kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta; mutta jos ihminen silloin ei pyri säilyttämään sellaista levottomuutta niin, että sen kautta vaikutettaisiin hänen sydämessään se murhe, joka on Jumalan mielen mukaan, vaan antaa niiden hyvien liikutusten ja levottomuuden kadota; niin ei hän tule koskaan tuntemaan pääsyntinsä olevan epäusko, vaan mieluummin katselee ainoastaan muutamia tehtyjä ulkonaisia pahoja töitään ja ajattelee, että jos nämä olisivat tekemättä, niin hänellä ei olisi mitään peljättävää. Mutta kun Pyhä Henki saa sijan hänessä, niin hän katselee itseänsä aivan toisin silmin; hän näkee itsensä kokonaan tuomittavaksi luontokappaleeksi, joka siinä tilassa mahtaa olla kauhistus Jumalan edessä; hän tuntee itseltänsä puuttuvan Jeesuksen vanhurskauden, jonka kautta hän ainoastaan voisi kelvata Jumalalle; ja niin hän tulee näkemään itse tuottaneensa epäuskonsa ja välinpitämättömyytensä ansiosta Herraa Jeesusta kohtaan itselleen sen vihan, jonka alla hän nyt vaikeroitsee. Hän näkee myös, että kaikki hänen muut syntinsä ovat ainoastaan epäuskon hedelmiä, koska synti hallitsee hänen jäsenissään epäuskon tähden, niin ettei hän voi omistaa itselleen Jeesuksen lunastuksen voimaa synnin voittamiseksi ja kuolettamiseksi. Silloin sellainen syntinen huomaa olevansa ilman Jeesusta, ilman Jumalaa maailmassa; silloin Pyhä Henki nuhtelee häntä synnin tähden, joka on siinä, ettei hän usko Vapahtajan päälle. Mutta siitä juuri asia riippuu, annammeko Pyhän Hengen vaikutuksille niin paljon sijaa tykönämme, että Hän saa toteuttaa armollisen tarkoituksensa meissä ja oikein saada meidät halajamaan autuuttamme, jonka Jeesus kuolemallaan on ansainnut meille, mutta jonka me olemme kadottaneet oman epäuskomme kautta. Mutta Pyhä Henki löytää aina paljon vastahakoisuutta ihmisen puolella. Syntinen on aina taipunut enemmän katsomaan ulkonaisia töitä kuin lähdettä, josta ne vuotavat. Ja siitä sitten tulee tuo valitettava itsetehty kristillisyyden, jossa ihminen pyrkii omin voimin ja omilla töillään itse hankkimaan itselleen syntien anteeksisaamisen, kun sen sijaan hänen tulisi paeta kaiken viheliäisyytensä kanssa Jeesuksen armahtamiseen ja antaa

4. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

pyyhkiä pois kaikki syntinsä Jeesuksen veressä. Tämä johtuu usein siitä, että ihminen, kuten sanottu, katselee ainoastaan entistä elämäänsä, koettaa sentähden vain parannella ja korjata vanhoja vikojaan, mutta ei tahdo antaa Jumalan Hengen näyttää itselleen kaiken tämän pahan syytä, joka on Hänen epäuskonsa. Silloin hän koettaa tehdä itseään vanhurskaaksi, ja jos hän tarkoittaa sillä täyttä totta, hän tekee elämänsä ylen raskaaksi ja vaivalloiseksi sotien omin voimin syntiä vastaan. Hän saa kuitenkin vihdoinkin havaita, että synti vallitsee häntä, ja että sitä voittamaan häntä ei voi auttaa mikään muu kuin Jeesuksen veren ja sovinnon voima yksinään. Sellainen ihminen pyrkii saamaan autuuden eikä voi sillä tavoin tulla autuaaksi; hän yrittää tulla pyhäksi kaikessa menossansa ja hänen täytyy kuitenkin orjan lailla antaa synnin vallita itseään; ja kaikki johtuu siitä, ettei hän näe juuri sitä, mitä häneltä puuttuu, nimittäin puuttuu usko Herraan Jeesukseen. Ja sitä ei yksikään ihminen tulisi tuntemaan, ellei Pyhä Henki Jeesuksen tähden sellaista saisi aikaan meissä, kun me annamme Hänen armotyönsä menestyä meidän sydämissämme.

Mutta jos ihminen myöntyy uskomaan ja tulee vakuuttuneeksi siitä, että hän juuri epäuskonsa tähden, pelkästään sentähden, ettei hän usko Pojan päälle, ei saa nähdä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään; niin siitä tulee katkera kipu, joka ilmenee sydämellisessä halussa Jeesuksen armahtamisen ja armon puoleen. Ja silloin Pyhä Henki vakuuttaa meidän sydämiämme siitä vanhurskaudesta, joka meille Jeesuksen kuolemassa on ansaittu, sekä osoittaa meille Hänen kalliin sovintonsa täydellisen arvon täydellisenä suorituksena meidän syntiemme edestä. Ja sen lisäksi Pyhä Henki kirkastaa meille sanansa kautta Vapahtajan rakkauden ja halun ottaa vastaan vaivaisia syntisiä ja sen, kuinka mielellään Hän soisi, että Hänen lunastamansa ihmiset tulisivat Hänen tykönsä nauttimaan hyvää Hänen lunastuksestansa. Mikä iloinen sanoma on sana rististä silloin tällaiselle murheelliselle sielulle! Silloin asia tulee riippumaan juuri siitä, että ihminen kohta kaiken hätänsä kanssa voi uskalluksella tarttua Vapahtajaan ja niin ilman omaa työtään heittäytyä alas Jeesuksen jalkojen juureen, tunnustaa yksinkertaisesti kaikki syntinsä ja pyytää niitä anteeksi. Mutta o! kuinka monet ihmiset lankeavatkaan siihen tyhmään ajatukseen, että he ensin tahtovat parantaa itsensä ja sitten, kun he uskovat tehneensä itsensä hurskaiksi jo, silloin he tahtovat lähestyä Jeesusta. Tämä on tyhmä ajatus. Sen ihmisen, joka on yrittänyt tätä, täytyy tunnustaa, että mitä kauemman hän on tehnyt työtä omin voimin saattaaksensa itsensä soveliaaksi Jumalan valtakuntaan, sitä enemmän hän aina uudella kauhulla ja pelolla on saanut kokea, että häneltä puuttuu äärettömän paljon ja että hänen siinä tilassa on mahdotonta kelvata Jumalalle. Se olisikin todella tyhmää, ettei ihminen tahdo tulla Jeesuksen tykö ennen kuin hän mielestänsä on hurskas ja hyvä, sillä jos me itse voisimme tehdä itsemme sellaisiksi, niin emme

tarvitsisikaan Vapahtajaa, olisi ylellisyyttä sitten enää etsiä Jeesusta; mutta juuri sentähden, että me olemme syntisiä ja heikkoja, kykenemättömiä voidaksemme vähimmässäkään auttaa itseämme, juuri sentähden me pyrimme syntisten autuaaksitekijän tykö ja meidän täytyy sallia viheliäisyytemme pakottaa meitä Hänen tykönsä saamaan Hänen täydellisyydestänsä armoa ja anteeksiantamista.

Meidän luonnollinen ylpeytemme saa aikaan sen, että me niin työläästi tahdomme tunnustaa itseme niin aivan alastomiksi ja niin voimattomiksi kuin mitä me todella olemme. Mieluummin me tahdomme itse ansaita jotakin itsellemme ja omata jotakin tuotavaa Jumalan eteen kuin että viheliäisinä syntisinä omistamme itsellemme Jeesuksen sovinnon, minkä tähden ainoastaan me voimme toivoa tulevamme otetuiksi armoon. Jeesuksen sovinnon Raamattu kuitenkin todistaa selvin sanoin ainoaksi perustukseksi armoittamiselle: ” **Ja on säätänyt meitä korjattaa lapsiksensa, Jeesuksen Kristuksen kautta, ... hän on meitä otolliseksi tehnyt siinä rakkaassa,**” Ef. 1: 5 - 6.

Sen luonnollisen ylpeyden seuralaisena, joka on niin syvällä ihmisen sydämessä, on myös epäusko ja epäileminen. Tämän vallassa oleva syntinen tuskin juurikaan rohkenee omistaa evankeliumin kalliita lupauksia Vapahtajan rajoittamattomasta armahtavuudesta. Kun hän kuulee niitä, hän saattaa tuntea jotakin lohdullista niissä, mutta pelkää, etteivät ne kuulu hänelle, vaan muille ihmisille, jotka ovat häntä parempia. Hän ajattelee, että autuaita ovat ne ihmiset, joita Vapahtaja niin rakastaa; ah, he mahtavat olla täysin toisenlaisia kuin minä, he eivät varmasti ole olleet niin häijyjä kuin minä olen. Jos hänelle sanotaan, että Vapahtaja ajatteli ristin päällä myös häntä ja kuoli hänenkin edestänsä, ja että Herra Jeesus yhä tälläkin hetkellä sydämellisesti rakastaa häntä; ja ojennetuin käsin odottaa häntä, tahtoo armahtaa häntä ja tehdä hänet autuaaksi; tällainen ihminen vain harvoin rohjennee uskoa sitä, vaan ajattelee itsekseen: ei kukaan tunne vielä minua, mikä suuri syntinen minä olen, muussa tapauksessa he eivät puhuisi minulle niin lohdullisia sanoja.

Mutta jos ihminen vastahakoisuudesta ei taistele Pyhän Hengen johdatusta vastaan, niin vähitellen hän saa yhä enemmän toivoa, kunnes hän vihdoin päättää heittää kaiken tuskansa Vapahtajan päälle ja uskoa luottamuksella Hänelle koko sielunsa autuuden. Tämä tapahtuu usein suurella pelolla ja vavistuksella, niin — monta kertaa sangen vähäisen toivon varassa.

Mutta kuka voi kuvata sitä ihmettelemistä, iloa ja riemua, jonka syntinen silloin tuntee sydämessänsä, kun Vapahtaja yhdellä kertaa antaa hänelle anteeksi kaiken hänen velkansa ja lahjoittaa tilalle rauhansa ja sen vakuutuksen, että hän saa olla Jeesuksen oma ajassa ja iankaikkisuudessa? Juuri silloin, kun syntinen alkaa epäillä ja ajatella, ettei kukaan voi nyt enää auttaa häntä, vaan hänen täytyy valittaa hätänsä Vapahtajalle; juuri sillä

4. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

hetkellä, kun hän luulee olevansa kaukana päämäärästä ja on aivan heittämisillään kaiken toivon; juuri silloin hän saa iankaikkisen elämän toivon vapaana armolahjana Jeesukselta Kristukselta meidän Herraltamme. Silloin selkenee sellaiselle ihmiselle, että kaikki, mitä hän tarvitsee hengelliseksi elämäkseen, on hänelle kauan sitten valmistettu ja ansaittu Jeesuksen kuolemassa, mutta että hän epäuskonsa tähden ei ole päässyt nauttimaan mitään siitä. Näin on Pyhä Henki saanut vakuuttaa hänelle sen, että hänen vanhurskautensa on ainoastaan Jeesuksen kuolemassa.

Autuas ja sydämestä iloinen Vapahtajassansa on se ihminen, joka yhdellä kerralla näkee itsensä armosta pelastetuksi ja päästetyksi vapaaksi kaikesta siitä tuskasta ja pelosta, joka ennen ahdisti hänen sydäntään niin usein, kun hän vain ajattelikin omaa kadotettua tilaansa. Uskon kautta vanhurskaaksitehtynä on hänellä nyt rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen sydämensä täytetään lapsenmielisellä uskalluksella ja rakkaudella Jeesuksessa sovitettua Isää kohtaan. Hänen sielunsa tuntee ja katselee iloiten ja ihmetellen Jeesuksen armahtavaisuutta. Helvetti ei nyt enää voi peljättää häntä, sillä hän tietää saaneensa voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Tämän elämän vaivoja ei hän nyt enää tunne niin rasittaviksi, sillä Jeesus on hänen sielunsa makeus ja autuus. Ennen kuolema oli hänelle niin kuin karvas sappi, kun hän ajatteli sitä, mutta nyt sen ajattelu muuttuu hänelle rakkaaksi ja otolliseksi, eikä vähennä tai turmele hänen iloaan Jeesuksessa, vaan paljoa enemmän sytyttää tätä sen autuaan toivon kautta, joka on Hänessä. Ihmistä, joka on löytänyt vanhurskautensa Jeesuksessa, voidaan niin muodoin oikeudella kutsua autuaaksi jo tässä elämässä. Vain yksi ainoa asia voi enää peljättää sellaista vanhurskaaksitehtyä ja armoitettua syntistä, nimittäin se, ettei hän lankeisi takaisin entiseen viheliäiseen tilaansa, ettei hänen sydämensä tulisi kylmäksi Jeesusta kohtaan tai penseäksi rakkaudessa Häneen ja ettei hän autuutensa asiassa joskus tulisi vietyksi pois yksinkertaisuudesta Kristuksessa. Jos me katsomme, kuinka vakavasti pyhä Raamattu neuvoo meitä seisomaan vastaan perkeleen kavalia hyökkäyksiä, ja jos me sen ohella tunnemme oman sydämemme turmeluksen ja taipumuksen kaikkeen pahuuteen, niin emme myöskään taida olla vaeltamatta pelolla. Mutta myös tässä pelossa ja arkuudessa me olemme oikein autuaat; sillä se opettaa meitä arvostamaan oikein kalliiksi sen armon, joka meille on tapahtunut, kun me vertaamme nykyistä onnellista tilaamme tuohon entiseen viheliäisyyteemme eläessämme ilman Jeesusta, ja se opettaa sitä enemmän valvomaan, ettemme uudelleen kadota Häntä.

Me opimme myös yhä enemmän tuntemaan oman voimattomuutemme ja mitättömyytemme, ja jos niin tapahtuisi, että me tulisimme tyhmiä rehentelijöiksi ja tahtoisimme kerskata jostakin muusta kuin Jeesuksen

4. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

armosta ainoastaan, niin me pian lankeisimme ja saisimme kuumiin kyynelin valittaa, ettemme kerta kaikkiaan mitään voi ilman Häntä. Kaikesta tästä me ajan myötä opimme lepäämään aivan yksinään Jeesuksen helmassa ja lasten tavoin annamme Hänen taluttaa, ohjata ja varjella meitä. Jumalan hyvä Henki ei myöskään silloin lakkaa meidän sydämemme lohdutukseksi muistuttamasta meille Vapahtajan suuresta uskollisuudesta ja vakuuttamasta meille sitä, että Hän, joka meissä on alkanut hyvän työn, voi myös varjella meidät nuhteettomina Jeesuksen Kristuksen päivään asti, niin ettei Jeesuksen uskovaisilla ole mitään pelättävää, sillä tämän maailman päämies on tuomittu.